

Рашко

Разправямъ за Соколовецъ, разправямъ за фабрицитѣ. Очитѣ ми сж още пълни. Чудеса! Чудеса!

Борисъ

О, толкозъ не е, но работата върви. Напредва.

Рашко

Всичко видѣхъ азъ. И знаешъ ли какво съмъ решилъ азъ, Борисе, господарю...

Борисъ

Какъвъ господарь? Азъ не съмъ ви господарь.

Рашко

Не, господарь си ни ти.

Всички

Вѣрно! Вѣрно! Ти си нашъ господарь!

Борисъ

Добре. Нека да е тъй.

Рашко

Решилъ съмъ да те помоля да ме приемешъ и мене тамъ. Късно е вече да промѣнямъ занаята си. Но дай ми едно жгълче, да си отворя една обуцарничка — да кърпя обувката на работниците. Туй ми стига.